

A mi abuelo

Neus Planelles

Capítulo 1

Aquell somriure tant sincer que un vint de novembre em vas mostrar
Per última vegada, abans d'anar-te'n per sempre.
A partir d'aquell moment les meues llàgrimes no es podien amagar,
Era una mescla d'orgull i felicitat, mai m'havia sentit igual.
No t'estranyava, o si, però sabia que mai anaves a tornar,
Però a pesar d'això estava contenta d'haverte conegut.
Estava immersa en aquell mar de records que mai s'anaven a repetir
Quan em preguntava per què mancava la pena patir,
Per què mancava la pena vore't com una pèrdua, si em vas ensenyar
Massa coses per a que jo et pogués oblidar.
Algunes vegades t'enyoro, no dic que no, però no negativament,
Sinó com aquelles partides al "ramondino", com aquelles excursions a
Alacant, com aquelles batalles de la guerra que m'impresionaven tant.
Per això et dedico aquest poema, pels records que em vares deixar
I pels somriures que se'm dibuixen quan penso amb tu.
No m'agrada recordar-te com una pèrdua, sinó em perdré jo.
Un somriure sempre és agraït quan una persona t'ha donat tant,
Algú tant màgic com tu, amb qui m'ho passava genial.
Un monument et faria a la ciutat, però com que no depèn de mi,
Una bonica trobada, quan jo em mora, et prometo
Seguiré escoltan-te sense cansar-me, seguiré volen-te com sempre ho he
fet.